

Alphabeticum paraeneticum

Ἄρχῃν νόμιζε τῶν ὄλων εἶναι Θεόν.
Βέβαιον οὐδὲν ἐν βίῳ δόκει πέλειν.
Γονεῖς τιμῶν μάλιστα Θεὸν φοβοῦ.
Δίδασκε σαυτὸν μὴ λαλεῖν ἢ μὴ θέμις.
Ἔργοις δ' ἀρέσκειν σπεῦδε καὶ λόγοις Θεῶ.
Ζωὴν πόθησον τὴν ἔχουσαν μὴ τέλος.
Ἦττων σεαυτὸν τοῖς φίλοις νικῶν ἔση.
Θνητὸς δ' ὑπάρχων μηδὲ μὲγαν φρόνει.
Ἰχνηλάτει μὲν τῶν σοφῶν ἀεὶ θύρας.
Καὶ νοῦν δὲ καλλώπιζε τῆς μορφῆς πλέον.
Λόγῳ Θεοῦ ἄνοιγε σὸν, τέκνον, στόμα.
Μνήμης δὲ αὐτοῦ μηδαμῶς λάθη ποτέ.
Νήφων προσεύχου τῷ Θεῷ καθ' ἡμέραν.
Ξένους ξένιζε, μὴ ξένος γένη Θεοῦ.
Ὅρμας χαλίνου τῶν παθῶν ψυχοφθόρους.
Πέδαις τὸ σῶμα ἀσφαλίζου σωφρόνως.
Ῥάβδον σεαυτῷ τὴν συνείδησιν φέρε.
Σαφῶς σχόλαζε ἐν Γραφαῖς ταῖς ἐν θεοῖς.
Τὰς τῶν πενήτων ψυχαγώγησον λύπας.
Ἵπὲρ σεαυτὸν τοὺς πέλας καλῶς θέλε.
Φίλους ἔχειν σπούδαζε, ἢ πλοῦτον πολύν.
Χρυσοῦ γὰρ αὐτοὶ εὐκλεέστεροι λίαν.
Ψεῦδος μίσησον, τὴν δ' ἀλήθειαν φίλει.
Ὡ παῖ, φυλάσσω ταῦτα σῶζῃ ἐνθέως.